

kehtis ta ikka õmmas lapselikus mees, ni kui ennegi omma kasiwatajale, ilma et inimeste teadmise himmo se läbbi olleks waigistud sanud. Ta mälletas agga sedda, et ta kord ühhe walge näoga hea emmanda jures olnud, kes tedda õppetand pahwed teggema, ja ühhe hea mehhe jures sesammasugguse näoga. Temma olla sedda head emmandat mamaks hiiidnud, olla telkides ellanud, siis jälle musta rahwa hulgas, kus ta ka kameelide selgas sõitnud. Sinesse ellust Türlkase jures olli keigeennam ta mees se ärjanahhast sõlmpüts, misä se kurri mees tedda iggakord pekõnud, kui tedda kuulnud omma pahwid luggewad. „Agga,“ sõõs laps jure, „sedda ennä se mees mind selle pärrast löi, sedda armamaks jäid mulle mo pahwed, sedda tihhim pallusin ma waiksel õajal ja mõda linna ulitsaid läies, kui mind asjo ajama sadeti. Sest se olli mul ikka wägga armas tõ; mul olli nenda kui oleksin ma mama jures olnud, kes mind ialgi ei lõnud, waid mind wägga armastas, ja mõtlesin ikka, et se nimmi Jussiw, mis ülle mo isjand ni wiõhane olli hea inimestele nisuggune sõnna olleks, mis kõigis hädas aitab, mis kurjad neile teggewad. Sel õsel, enne sedda kui mo isjand mind raskesti pekõs, ei wõinud ma õiete maggada ja

suggesin siis paljo, ja et ma küil selsammal hommikul paljo piddin kannatama: tulli õmmeti ka selsammal päwal minno mus isä, Kristow, kes mind mo willetsusest ärrapeastis.“

Mi halle kui sesinnane lapselik kohtlane teatus neile olli, kellel üks ärras siidda waeste laste ning willetsate wasto on, siisä ei sanud jurem hull sest ennesse teadmise himmo udise järrel mitte waigistada, waid piddas poisikest ennesse arwates pea selle, pea teise suurt suggu rahwa lapses, kelle wannemad Nhwrika=maal reisides pagganate kätte juhtunud ja se läbbi kas pärrisorjaks ärramiidud ehk surmatud sanud. Se noor õppetaja kellest esõite räkisin, et temma laewa peal seltsis reisides paljo Jussiwiga kenneles, olli mõisniko poeg ja wägga targast kolitud mees, kes pärrast omma õppiaastaid mõnda aega hommikomaal olli reisinud ja nüüd taggasi tulli, kus temmal paljo suggulasi, tuttawaid ja sõbro ollid, kes tedda nüüd kord korrast wõerisele pallusid, et ta neile wõera ma asjust kenneleks ehk muust tarkusest mõnda ärraselletaks. Iggal pool räkis ta ka ikka Jussiw halledast loest, ja et ta ni illus, mõistlik ja tark poisike olla; kes temma arwates ka suurtuggu rahwa laps, kelle wannemad agga, kas orja põhwe ärramiidud ehk pagganate kätte